

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 601

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 12 Ιανουαρίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήτσου Χατζοπούλου : Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα. — Άλεξάνδρου Δουμά : ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ : Η ΔΕΛΦΙΝ, μετὰ εἰκόνων. — ΤΟ ΠΤΥΧΙΟΝ, διήγημα κατὰ τὸ ἰταλικόν. — Έδμόνδου δὲ Άμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

Δ Η Γ Η Μ Α

‘Ακουτ’ ἐκεῖ ὁ μπαμπᾶς νὰ μοῦ λέγῃ τέτοια πράγματα ἔμπρὸς εἰς ἕνα... Ἐκεῖνος φαίνεται θὰ μ’ εὑρίσκειν εὐμορφότεραν, καὶ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶν, καὶ δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ δικὰ μου. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἐρώτησιν τοῦ μπαμπᾶ ἡ καρδία μου ἐσφυροκυποῦσε τρομερά, καὶ περιμένα μετ’ ὀριζήτης ἀγωνίαν τὴν ἀπάντησίν του.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπήντησε μειδιῶν, κ’ ἀποφεύγων τὸ βλέμμα μου, ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαρία εἶνε ὠραία πάντοτε, ὅπως καὶ ἂν εἶνε ντυμένη...

Ὁ μπαμπᾶς ἐμειδία τρομερά. Ἐγὼ τὰ ἔχασα, μοῦ ἤρχετο κατὶ μέσα εἰς τὰ στήθη μου θερμό, θερμό, ποῦ μ’ ἐξάλιζε φοβερά.

— Εἶδες ἐκεῖ φιλοφρόνησις ! ὁ κύριος... Περικλῆς—τέλος Περικλῆ θὰ σοῦ λέω, βρε ἀδελφέ—εἶνε τὸ ἴδιον σὰν νὰ μοῦ λέῃ. ὅτι δι’ αὐτὸν εἶμαι ὠραία πάντοτε, καὶ διὰ νὰ εἶμαι ὠραία, πᾶσι νὰ εἰπῇ ὅτι τοῦ...

Ὁὐφ ! ἀνοήσις, ποῦ σοῦ γράφω, κ’ ἐσὺ τὸ εἰδεύρεις δὲν θέλω νὰ φαίνωμαι ποτε ἀνόητη. Ἐκκλήμεθα λοιπὸν εἰς τὸν ἐξώστην, ἡ πόλις ὅλη ἔλαμπεν ὑπὸ τὸν ἥλιον, αἱ λυγερὰ ἐμειδίων ἀπὸ τὰ παράθυρά των, παρρητροῦσαι κάτω εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἀσυνήθη κίνησιν τῆς ἐορτῆς. Κάτω ἡ μικρὰ πλατεῖα ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Ἐφαίνετο μέσα εἰς τὰς λευκὰς ἐκείνας φουστανέλας, καὶ τὰ ἐρυθρὰ φέσια, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ διηγηματογράφου διερχομένου ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον. Ἡ Σοφία ἦλθε νὰ πάρῃ τὸν δίσκον. Ὁ Γιωργάκης, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὰ γόνατά μου τότε, τῆς ἐζήτησεν ἕνα μαχαίριδιον, ἀναλαβὼν τὴν ναυπήγησιν τῶν δύο θωρηκτῶν, αὐτὸς μόνος. Ἡ Χρυσούλα ἐκάθητο πλησίον τοῦ μ’ ἐσταυρωμένα τὰ χεράκια τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, καὶ τὰ ξέπλεκα μαλλιά τῆς ριγμένα τριγύρω εἰς τὸν λευκὸν λαϊμόν τῆς. Ὁ μπαμπᾶς ἐπιασέ γιερὴ κουθέντα μετ’ τὴν πολιτικὴν του, μετὸν κ. Περικλῆ. Εὐτυχῶς ὁ ἱατρὸς δὲν ἔτρεφεν οὔτε συμπάθειαν, οὔτε ἀντιπάθειαν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ὥστε ἤμην καθόλου ἡσυχῇ, καὶ δὲν ἐφοβόμην καμμίαν νευρικὴν διατάραξιν ἀπὸ μέρος τοῦ μπαμπᾶ. Ἐγὼ ἤκουα ὡς πάντοτε, καὶ

παρρητροῦσα ἀνέτως ἐκείνον. Πόσον γλυκὺς ἦτο ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, καὶ μετ’ πόσῃν εὐγένειαν ἀπαντοῦσε εἰς τὴν πλήμυρην τῶν διθυράμβων τοῦ μπαμπᾶ. Ὁ Γιωργάκης ἐπῆρε τὸ μαχαίρακι ἀπὸ τῆς Σοφίας, καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ μιᾷ καθέκας διὰ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του, ἐκοπτε μικροὺς κλώνους ἀπὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἀναρριχόμενον πρὸς τὴν στέγην, διὰ νὰ ἐξάρτησῃ δι’ αὐτῶν τὰ θωρηκτά του. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν παρρητρεῖ ἄφωνα, μετ’ τὰ παιδικὰ τῆς ὄμματα προσηλωμένα ἐπ’ αὐτοῦ. Ἡ Σοφία, ἥτις εἶχε πολλὴν ὀρεξίν νὰ θαυμάσῃ κ’ αὐτὴ τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἠναγκάσθη μετ’ πολλὴν δυσἀρεσκείαν ν’ ἀποχωρήσῃ πρὸς τὸ μαγειρεῖον. Ἀπεχώρησα κ’ ἐγὼ δι’ ὀλίγας στιγμὰς ἐκεῖ, ἀφοῦ εἶχαμεν ξένους τὸ γεῦμα εἰς τὸ τραπέζι.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου εὗρον τὸν Γιωργάκη καθαρίζοντα τοὺς κλάδους καὶ ἀποθέτοντα μετὰ προσοχῆς τὰ τεμάχια των ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἀδελφῆς του. Μετ’ ὀλίγον ἤρχισε τὴν ἐξάρτησιν. Ἐλαβε τὴν κολοκύνθην εἰς τὰς χεῖράς του, τὴν ἐζύγισε μ’ ἐμπειρογνωμοσύνην παντοπώλου, σταθμίζοντος τὸ πώλημά του, κ’ ἐνέπηξεν εἰς τὸ μέσον τοῦ βάλους τοῦ ἰσολόγου ὕψους ξύλον.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε τὸ κατάρτι, εἶπε, θὰ τὸ κάμωμεν μ’ ἕνα μονάχα, θὰ εἶνε ἔτσι πειδὲ εὐμορφο. Τώρα θὰ κάμωμεν τὰ παράθυρα καὶ τοὺς φωταγωγούς τῶν πλευρῶν.

Καὶ ἐκοπτε, διετρύπα πέριξ τὴν χονδρὰν κολοκύνθην, ἄλλου μὲν εἰς τετράγωνα, καὶ ἄλλου εἰς κυκλικὰ σχήματα.

— Νά, κάμε, ἐσύ, Χρυσούλα, τὰ κανόνια, πάρε αὐτὸ ἐδῶ τὸ κομμάτι κατάλαβες πῶς θὰ γίνουν ; βάλε ὅλα τὰ δυνατὰ σου, τῶν 26 τόνων. νά, οὔτε περισσότερον, οὔτε ὀλιγώτερον.

— Σεῖς, κυρία Μαρία, νὰ μετ’ δώσετε τότε κλωστές, μὰ πολλὰς κλωστές !... Ξέρεις τί κλωστές καὶ τί κακὸ ! χρειάζεται ἕνα θωρηκτό ;... θησαυρό !...

Τοῦ ἔφερα ἐκ τῆς ἐργαστήκης μου δύο κουβαράκια, καὶ τοῦ εἶπα χαμογελῶσα :

— Ὁ ἄρχέσου, αὐτά, κύριε Ἰάσωνα ;

— Πῶς με εἶπες ; πῶς με εἶπες ; Ἰάσωνα, λέει ; Καὶ τί